

N.B. Datorită cumnatului meu, profesor universitar dr. Nicolae Constantinescu, care este acum consilier prezidențial, am putut să intru în posesia expertizei antropologice medico-legale asupra scheletelor umane din Dealul Balaaurului. Concluzia expertizei este că cele 6 persoane au decedat prin moarte violentă, fiind împușcate. Tot în expertiză se precizează că, chiar dacă s-ar fi reușit stabilirea identității persoanelor care au efectuat împușcarea victimelor, ar fi fost zadarnic deoarece s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale. Mă întreb cât timp, după 1989, vor mai beneficia asasinii roșii securisto-comuniști de prescripția răspunderii penale? În timp ce asasinii bruni sunt încă urmăriți pretutindeni în lume...

(Iată d-le Popa Nicolae, de la AFDP, că oasele victimelor din Dealul Balaaurului n-au fost aruncate de mine la lada de gunoi, așa cum ați afirmat dv. în noiembrie trecut; afirmație pentru care ar trebui să vă chem la Tribunal, pretinzându-vă daune morale pentru calomnie. Dv. nu aveți încredere în nimeni, nici chiar în foștii colegi de Gulag pe care-i calomniați, aruncând cu noroi în ei, ceea ce e o dovadă indubitabilă că suferiți de paranoia. Probabil că vina pentru această psihoză o poartă și cei 16 ani de Gulag, dar vina este și a dv. pentru că nu ați urmat un tratament psihiatric adecvat. Dar nici acum nu e prea târziu.)

Mircea TĂNASE

Citind acest articol, am considerat că este bine și necesar să vin cu următoarea replică, apărută în nr. 466 din 26 iunie - 2 iulie 1997 a aceluiași săptămânal:

Parchetul militar este incompetent sau de rea credință

„Urmare a publicării în săptămânalul *Acțiunea* din 12-18 iunie a.c. a articolului „Parchetul Militar nu știe când și cine a săvârșit crimele de pe Dealul Balaaurului”, doresc să fac unele precizări. Se știe că pe Dealul Balaaurului au fost descoperite șase schelete umane, cinci de sex masculin și unul de sex fe-

minin. S-a scris și s-a vorbit mult, că a fost găsit pe falanga unui deget de la o mână, un inel femeiesc de argint, frumos lucrat, precum și nasturi de la o bluză de damă. Inelul găsit mi-a fost arătat și mie, iar asemenea nasturi am mai găsit și eu pe marginea gropii, ceea ce exclude orice îndoială.

Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, prin adresa nr. 454/1997, adresată Președinției României, respectiv d-lui Consilier de stat N. Constantinescu, face următoarea precizare: „În cauză s-a dispus efectuarea unei expertize antropologică medico-legală, asupra scheletelor respective, iar din raportul de expertiză rezultă că scheletele provin de la șase persoane de sex masculin...”

Citind această frază, rămâi cu impresia că scheletelor respective le-a fost dată importanța cuvenită, fiind supuse unei expertize riguroase prin folosirea celor mai noi metode științifice. Dar precizarea că toate scheletele au fost de sex masculin demonstrează lipsa de interes și superficialitatea acestei expertize, iar adresa citată mai sus dovedește că în Parchetul Militar mai dăinuie încă aceeași mentalitate comunistă, în care interesele de grup sunt mai presus de dreptul moral și juridic de a spune adevărul, continuând a disprețui și a dezinforma societatea românească, până la nivelul Președinției României, sfidând adevărul și istoria, pentru a fi ascunse crimele. Această afirmație este demonstrată chiar de rezultatul expertizei, deoarece nu se poate pune la îndoială pregătirea profesională a celor care au făcut această expertiză, dovedindu-ne prin respectivul raport că nu s-a urmărit adevărul, ci doar închiderea unui dosar incomod, care stânjenea pe vechii comuniști deveniți peste noapte democrați și pentru a pune pumnul în gură celor naivi, care mai cred că o dată cu schimbarea numelui și-au schimbat și mentalitatea.

Nu trebuie să uităm că tot pentru asemenea expertize (crimele de la Căciulați), Ion Iliescu a adus experți tocmai din Argentina pentru a scoate din culpă ucigași cunoscuți.

Este o obligație morală de a cere ca oasele să fie restituite

pentru a fi puse la locul de unde au fost luate sau îngropate într-un cimitir creștin. De altfel, superficialitatea cercetării este scoasă în evidență și de redacția ziarului care sesizează plasa-rea crimelor în intervalul 1940-1950. Semnificativ este pasajul din corespondența Parchetului General în care, după ce arată că „*nu s-a putut stabili identitatea persoanelor care au efectuat împușcarea victimelor*” (cum ? prin „expertizarea” oaselor victimelor?), ne asigură că, oricum, s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, conform art. 122 CP.

Invităm pe d-l General de divizie, magistrat Mihai Popa Cherecheanu, semnatarul scrisorii, să citească și art. 128 CP, privitor la „*suspendarea cursului prescripției pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neîn-lăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal*”.

Este neîndoielnic că un magistrat veritabil nu poate invoca prescripția în anchetarea crimelor comunismului. Nu neapărat cu scopul stabilirii răspunderii penale a criminalilor; trecerea timpului a făcut ca acești criminali să nu mai fie acum în viață sau vârsta să-i fi transformat în epave. Importantă rămâne în continuare aflarea adevărului, cel mai supărător lucru pentru cei ce nu au fost în slujba lui.

Pentru a se trage concluziile ce se impun, nu lipsită de interes este data de 14 oct. 1996, când a fost întocmit raportul de expertiză medico-legală. Să fi prevăzut unii tovarăși din **PROCURATURĂ** cutremurul ce avea să se producă peste o lună de zile în viața politică din România ?

Nicolae POPA

Or, nici până în prezent nu se știe nimic de soarta acestor oase, motiv pentru care oamenii, pe bună dreptate, acuză pe cei ce le-au scos din groapă, nu pentru a cinsti jertfa victimelor, ci pentru a se preamări pe sine.

De altfel, vizionând filmul făcut de Traian Tănase, se observă destul de clar cum Mircea Tănase își împinge cu mâna pe al treilea său frate în față, pentru a apărea în film, în timp ce

unii martori importanți sunt ținuți în spate. Dar dacă acest lucru este fără importanță, ceea ce sare în ochii celor ce vizionează acest film este modul cum pune întrebările Mircea Tănase martorilor, încât aceștia sunt obligați să confirme doar ceea ce întreabă el. Spre exemplu: nu-i așa că... Pentru mine însă cea mai mare nedumerire a constat în faptul că martorii pe care-i prezintă Mircea Tănase afirmă că au avut loc mai multe execuții și că ar exista mai multe gropi comune, dar se vorbește numai de una singură, despre aceea pe care au descoperit-o. În sprijinul acestei afirmații voi încerca să redau mărturiile unor oameni.

Neculai Cojocaru din Piatra Neamț mi-a povestit cum prin anul 1949, fiind copil, păștea oile prin apropiere de Dealul Balaurului. În marginea pădurii, într-o poiană, era Casa pădurarului, rămasă din timpul când pădurea era a boierului Juvara. În această casă, în anul 1949, locuia un individ dubios, îmbrăcat cu niște haine militare jumătate românești, jumătate rusești, care o făcea pe paznicul, iar Securitatea îi instalase telefon în casă.

Acest individ era Gheorghe Pușcașu, care în timpul războiului din Răsărit a căzut prizonier la ruși, iar în timpul prizonieratului s-a înscris în divizia „Tudor Vladimirescu”. După 23 august 1944 a dezertat de pe front și a venit în țară. Fiindu-i frică să nu fie urmărit și arestat, ziua ședea în pădure, iar noaptea venea acasă. Probabil părându-i suspect, cineva a anunțat poliția, care l-a arestat. La poliție a început a fi anchetat, iar anchetatorul pentru a-l face să vorbească l-a amenințat că va fi împușcat. Speriat și-a cerut voie să meargă pe balcon să fumeze o țigară. Văzându-se în balcon și comandamentul rusesc fiind în apropiere, iar el știind să vorbească rusește, a început să strige la ruși cerându-le ajutor pentru că poliția vrea să-l omoare. În câteva minute au venit rușii și l-au luat la ei, iar pe anchetator l-ar fi amenințat cu moartea.

Unele amănunte i-au fost spuse lui Neculai Cojocaru de către Gheorghe Pușcașu, când și-a dat seama că acesta îl recunoaște de când era la Casa pădurarului din Dealul Balaurului.

La rândul său Gheorghe Pușcașu l-a recunoscut pe Neculai Cojocaru de când păștea oile în apropiere de Casa pădurarului, datorită unei infirmități pe care o are la un picior.

Neculai Cojocaru își amintește că în lunile august-septembrie 1949-1950, când era cu oile pe câmp, vedea aproape în fiecare zi, uneori chiar de două ori pe zi, cum venea un jeep al Securității din care erau coborâți și băgați în casă 2-4 oameni, apoi mașina pleca. Spre seară Gheorghe Pușcașu îi scotea să sape o groapă, iar după ce o terminau de săpat erau iarăși duși înăuntru. Când Securitatea îl anunța că trimite mașina cu alți oameni, cei din casă erau împușcați, iar nou veniții erau puși să-i târâie la groapă și să-i acopere cu pământ, apoi erau forțați să sape o nouă groapă, care urma să fie propriul lor mormânt.

Aceste execuții, după cum își amintește Neculai Cojocaru, au avut loc în luna august și în prima jumătate a lunii septembrie 1949, deci în același timp cu crimele de la Dealul Măru-lui. Deoarece mai auzisem și din altă sursă despre ce mi-a povestit Neculai Cojocaru, m-am dus acasă la Gheorghe Pușcașu pentru a sta de vorbă cu el, sperând să aflu și alte amănunte. Când a auzit despre ce este vorba a devenit oarecum necontrolat în discuții, mai nervos, îngrijorat, dar negând mereu tot ceea ce îl întrebam și nerecunoscând că ar fi fost la Casa pădurarului din Dealul Balaurului. Locuind în apropiere de Neculai Cojocaru, nu am făcut uz de numele acestuia, sperând că voi mai afla informații noi, dar s-a autoizolat de lume, nemaiputând fi abordat. Mi-a spus că a lucrat la fabrica de cherestea din oraș, dar fiind recunoscut de unii muncitori a fost transferat la o altă fabrică în afara orașului. Am plecat de la el fără să aflu ceva nou, dar cu convingerea că acest om ține ceva ascuns în el, motiv pentru mine de a încerca să-l mai abordez o dată. Când m-a văzut a doua oară a devenit foarte nervos, deși am încercat să-l conving că nu mă interesează oamenii care au executat niște ordine, ci numai locul și modul cum au fost împușcate victimele și dacă își mai amintește cine a dat acest ordin. Toate încercările mele au fost zadarnice, de această dată

Gheorghe Pușcașu fiind mai bine pregătit pentru a răspunde la întrebările puse.

În vara anului 1994 a venit la Piatra Neamț pentru a culege informații despre gropile comune din județul Neamț chiar de la martorii care au trăit în acele vremuri, ziarista Dana Hădăreanu de la publicația săptămânală „Baricada”. Dând dovadă de un deosebit respect față de adevăr, a dorit să vadă cu propriii ochi gropile comune de la Dealul Mărului și Dealul Balaurlui, însemnările de pe copaci, dar mai cu seamă să cunoască și să asculte mărturiile oamenilor. Am avut astfel prilejul să o conduc și la Gheorghe Pușcașu, sperând că Dana Hădăreanu va reuși să afle ceva mai mult de la el. Dar văzându-ne a evitat întâlnirea, trimitând soția să spună că este bolnav. Atunci mi-a venit ideea să-i întind următoarea cursă. Am rugat-o pe soția lui să se ducă și să-l întrebe dacă cei patru oameni care au fost împușcați sub părul de lângă Casa pădurarului erau țigani sau români. I-am spus femeii să-i transmită că nu mă interesează cine i-a împușcat, ci numai dacă erau români sau țigani. După scurt timp femeia se întoarce, încercând să-l scuze că este bolnav și nu poate sta de vorbă cu noi, dar i-a spus că nu el i-a împușcat, ci numai a văzut cum au fost împușcați trei dintre ei, al patrulea reușind să fugă și că cei împușcați erau țigani care o violaseră pe soția prefectului; dorind să se răzbune pe țigani, acesta a dat ordin să fie împușcați. Din câte îmi amintesc, prefect în vremea aceea era Prâsnea, avocat și un intelectual de valoare, care nu și-ar fi permis să răspândească în public așa ceva și nici nu ar fi făcut el asemenea abuzuri, mai ales că era de profesie jurist. Or, și aici, la fel ca la Dealul Mărului, victimele trebuiau să fie țigani ce-și meritau soarta.

În răspunsul adus de soția lui Gheorghe Pușcașu, apar două afirmații deosebit de importante și anume:

a) Pentru prima dată Gheorghe Pușcașu recunoaște că a fost la Casa pădurarului de la Dealul Balaurlui, confirmând deci mărturiile lui Neculai Cojocaru.